ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση, Hilde de Bruyn, προσελήφθη την 1η Μαρτίου 1981 ως δόκιμος υπάλληλος στη μεταφραστική υπηρεσία ολλανδικής γλώσσας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Λουξεμβούργο με το βαθμό LA 7. Η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας ήταν δυσμενής και η υπαλληλική της σχέση λύθηκε από τις 28 Φεβρουαρίου 1982. Ευτυχώς, το Δικαστήριο πληροφορήθηκε σήμερα ότι ανέλαβε πλέον άλλη εργασία.

Είναι αναγκαίο να αναφερθώ με συντομία σε ένα περιστατικό που συνέβη λίγο καιρό μετά την άφιξή της και γύρω από το οποίο περιστράφηκαν στη συνέχεια τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο Δικαστήριο.

Την Παρασκευή, 3 Απριλίου, η de Bruyn έφυγε από τον τόπο εργασίας της και πήγε στην Αθήνα. Προφανώς, δεν ζήτησε άδεια αναχωρήσεως, ούτε και έδωσε καμιά εξήγηση, πέρα από το ότι είπε στους συναδέλφους της ότι αισθανόταν αδιάθετη. Ισχυρίστηκε ότι η παράλειψή της να ζητήσει άδεια οφειλόταν στο γεγονός ότι ως νέα στην υπηρεσία, δεν γνώριζε ότι ήταν ανάγκη να πάρει άδεια. Επιπλέον, μέχρι τώρα έχει δώσει δύο διαφορετικές εξηγήσεις για το λόγο για τον οποίο πήγε στην Αθήνα. Αρχικά είπε ότι πήγε εκεί για μια εγχείριση που είχει κανονιστεί πριν αρχίσει να εργάζεται στο Κοινοβούλιο. Δεύτερον, ισχυρίζεται, στις προτάσεις της, ότι επειδή δεν αισθανόταν καλά ήθελε να επισκεφθεί το γιατρό της στην Αθήνα. Όποια και να 'ναι η σωστή εξήγηση, όταν ήταν στην Αθήνα έστειλε διαδοχικά στο Κοινοβούλιο δύο πιστοποιητικά γιατρού που είχαν εκδοθεί από ένα γιατρό στην Αθήνα. Το πρώτο ανέφερε ότι θα ήταν ανίκανη να εργαστεί για λόγους υγείας επί ένα δεκαήμερο που άρχιζε στις 6 Απριλίου, το δε δεύτερο παρέτεινε την περίοδο αυτή μέχρι τις 27 Απριλίου. Στις 28 Απριλίου επανήλθε στην εργασία της.

Στις 2 Ιουνίου 1981, ένα υπηρεσιακό σημείωμα υπογεγραμμένο από τον προϊστάμενο του τμήματος της προσφεύγουσας Van Mulders, και από δύο αναθεωρητές απευθύνθηκε στο διευθυντή της μεταφραστικής υπηρεσίας και κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα. Στο σημείωμα αναφερόταν ότι έπρεπε να προσέξει περισσότερο την τήρηση των κανόνων της υπηρεσίας και ότι έπρεπε να μάθει την ορολογία με ταχύτερο ρυθμό. Αναφερόταν, εξάλλου, ότι η γνώση της νέας ελληνικής ήταν καλή. Το σημείωμα κατέληγε με την παρατήρηση ότι δεν ήταν δυνατό να εκφραστεί μια επιστάμενη κρίση για την προσφεύγουσα λόγω της μακράς απουσίας της από την υπηρεσία λόγω ασθενείας.

Στις 7 Σεπτεμβρίου 1981, η προσφεύγουσα έλαβε ένα άλλο υπηρεσιακό σημείωμα από τον Van Mulders που την πληροφορούσε ότι η απόδοσή της δεν ήταν ικανοποιητική και ότι, ως εκ τούτου, η έκθεση κρίσεως για τη δοκιμαστική της υπηρεσία μπορούσε να αποβεί αρνητική. Στο ίδιο σημείωμα ο Van Mulders ανέφερε ότι ήταν πρόθυμος να εξηγήσει προφορικά στην προσφεύγουσα τα παράπονα που είχαν διατυπωθεί σε βάρος της. Δέχτηκε, πράγματι αυτήν την

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

πρόσκληση, αν και λέει ότι της ελέχθη «με πατρικό τρόπο» ότι θα έπρεπε να διαβάζει τις εφημερίδες και να ενημερωθεί καλύτερα για το όργανο. Έφυγε με την εντύπωση ότι αν δούλευε εντατικά όλα θα πήγαιναν καλά.

Η προσφεύγουσα δεν έλαβε ένα άλλο, πληρέστερο, σημείωμα που έστειλε ο Van Mulders στον Vinci δίνοντας περισσότερες λεπτομέρειες για την εντύπωση που είχε σχηματίσει. Στη συνέχεια, και πολύ σωστά, ο Van Mulders ζήτησε να παραταθεί η περίοδος δοκιμαστικής υπηρεσίας της προσφεύγουσας επί ένα μήνα λόγω της αναρρωτικής άδειας που είχε λάβει. Το αίτημα αυτό δεν έγινε δεκτό, διότι το άρθρο 34 (1), δεύτερη υποπαράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων προβλέπει μια τέτοια παράταση μόνο στην περίπτωση κατά την οποία ο δόκιμος υπάλληλος κωλύθηκε να ασκήσει τα καθήκοντά του λόγω ασθένειας ή ατυχήματος επί ένα μήνα τουλάχιστον. Στην υπό κρίση περίπτωση, η προσφεύγουσα είχε απουσιάσει επί 24 ημέρες μόνο.

Η έκθεση κρίσεως για τη δοκιμαστική υπηρεσία καταρτίστηκε ως προς το πρώτο μέρος της στις 21 Σεπτεμβρίου 1981. Το μέρος αυτό της εκθέσεως περιλαμβάνει καταρχάς πληροφορίες γενικής φύσεως για την προσφεύγουσα, όπως το όνομά της, την ημερομηνία γεννήσεως και τα επαγγελματικά της προσόντα. Το μόνο αξιολογικό στοιχείο που περιέχεται σ' αυτό το μέρος της εκθέσεως αφορά τις γλωσσικές της γνώσεις. Στο σημείο αυτό η έκθεση είναι σαφώς ευμενής για την προσφεύγουσα και, πράγματι, αναφέρεται ότι η γνώση της της νεοελληνικής είναι όχι απλώς καλή αλλά πολύ καλή.

Το δεύτερο μέρος της εκθέσεως, όπως φαίνεται, έχει συνταχθεί από τον Van Mulders. Σε ορισμένα από τα σημεία, δηλαδή ταχύτητα εκτελέσεως, σχέσεις εντός της υπηρεσίας και σχέσεις με άτομα εκτός της υπηρεσίας, η προσφεύγουσα χαρακτηρίζεται αρκετά καλή. Χαρακτηρίζεται, όμως, μη ικανοποιητική ως προς όλα τα άλλα θέματα, δηλαδή αναγκαίες γνώσεις για την εργασία της, κρίση και ικανότητα προσαρμογής, πρωτοβουλία, οργανωτική ικανότητα, αίσθηση ευθύνης και αφοσίωση στην εργασία της, ποιότητα εργασίας και ακρίβεια στο χρόνο εκπληρώσεως των υποχρεώσεών της. Διατυπωνόταν, κατά συνέπεια, η εισήγηση να απολυθεί κατά το πέρας της περιόδου της δοκιμαστικής της υπηρεσίας.

Αυτό το σχέδιο εκθέσεως διαβιβάστηκε στο γενικό διευθυντή Palmer, στις 28 Οκτωβρίου 1981 συνοδευόμενο από υπηρεσιακό σημείωμα υπογεγραμμένο από τον Van Mulders και προσυπογεγραμμένο από έναν αναθεωρητή και από ένα γλωσσικό σύμβουλο. Το σημείωμα εξέθετε παρατηρήσεις ή σχόλια, για τα οποία δεν υπήρχε αρκετός χώρος στο έντυπο της εκθέσεως και τα οποία έπρεπε να προστεθούν για να επεξηγήσουν γιατί η προσφεύγουσα βαθμολογήθηκε ως μη ικανοποιητική στα επί μέρους θέματα. Οι μομφές που απαριθμούνταν κατά της προσφεύγουσας ήταν οι εξής: έλλειψη αντιλήψεως και γενικής παιδείας που οδηγεί σε ανεπαρκή κατανόηση των κειμένων, αδιάφορη και επιπόλαια συμπεριφορά· τα χοντροειδή της σφάλματα, ανέφερε το σημείωμα, σχεδόν διατάραξαν την ομαλή λειτουργία της υπηρεσίας αρκετές φορές· έλλειψη πρωτοβουλίας και αφοσιώσεως στην εργασία της· αναφερόταν ότι ποτέ δεν κατάφερε να αποκτήσει επαρκή κατανόηση του τρόπου λειτουργίας των οργάνων ή των βασικότερων εννοιών και όρων του Κοινοβουλίου. Αναφερόταν ότι ο ρυθμός της εργασίας της ήταν βραδύς, δεν κατέβαλλε αρκετή προσπάθεια, ήταν ασυνεπής κατά την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της και, τέλος, ότι δεν υπήρχε τάξη στην εργασία της. Η έκθεση κρίσεως υπογράφηκε από τον Palmer στις 28 Οκτωβρίου και ελήφθη από την de Bruyn στις 5 Δεκεμβρίου περίπου.

Με επιστολή της, της 11ης Δεκεμβρίου 1981, η de Bruyn αμφισβήτησε τις κατηγορίες που περιείχε η έκθεση κρίσεως και στις

8 Φεβρουαρίου 1982 παραπονέθηκε για την αβεβαιότητα στην οποία βρέθηκε. Τέλος με έγγραφό του της 9ης Φεβρουαρίου 1982, ο γενικός γραμματέας την πληροφόρησε ότι απολυόταν από 28ης Φεβρουαρίου. Αφού η ένσταση που υπέβαλε σύμφωνα με το άρθρο 90 (2) του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως απορρίφθηκε, κατέθεσε την υπό κρίση προσφυγή στις 23 Αυγούστου 1982.

Κατ' ουσίαν, διατυπώνει τα εξής αιτήματα: Πρώτον, να ακυρωθεί η έκθεση κρίσεως για τη δοκιμαστική της υπηρεσία, δεύτερον, να κηρυχθεί η απόλυσή της άκυρη· τρίτον, να αναγνωριστεί ότι δικαιούται να λάβει καθυστερούμενες αποδοχές, απολαβές και αποζημιώσεις· και τέταρτον, να της επιδικαστεί αποζημίωση.

Το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής στο μέτρο που αφορά το αίτημα της ακυρώσεως.

Ο δικηγόρος της de Bruyn έχει προβάλει μια σειρά από ισχυρισμούς για λογαριασμό της, με τους οποίους θα ασχοληθώ έναν προς ένα έστω και με διαφορετική σειρά.

Αναφέρει, πρώτον, ότι η έκθεση κρίσεως για τη δοκιμαστική υπηρεσία συντάχτηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1981, δηλαδή δύο μήνες και εννέα ημέρες προ της λήξεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η έκθεση έπρεπε να συνταχθεί ένα μήνα προ της λήξεως της δοκιμαστικής υπηρεσίας, δηλαδή στις 30 Νοεμβρίου 1981. Κατά συνέπεια, υποστηρίζει ότι η έκθεση που συντάχθηκε πρέπει να μη ληφθεί υπόψη. Δεν μπορώ να δεχτώ αυτό το επιχείρημα. Πρώτον, είναι πρόδηλο ότι το πρώτο μέρος της εκθέσεως συντάχτηκε στις 21 Σεπτεμβρίου. Αμφισβητήθηκε το ζήτημα του πότε ακριβώς συντάχτηκε το δεύτερο μέρος της εκθέσεως κρίσεως. Κατά την προφορική συζήτηση αναφέρθηκε στο Δικαστήριο ότι το δεύτερο μέρος της εκθέσεως στην πραγματικότητα συντάχτηκε κατά ή λίγο πριν τη χρονολόγηση και υπογραφή του στις 28 Οκτωβρίου, και μπορώ να δεχτώ αυτήν την ημερομηνία ως ημερομηνία αναφοράς.

Το πιο σημαντικό είναι ότι το άρθρο 34, παράγραφος 2, που κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ορίζει ότι η έκθεση πρέπει να καταρτιστεί «το αργότερο ένα μήνα πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας». Προκύπτει σαφώς από αυτήν τη διάταξη ότι ορίζεται το αργότερο και όχι το ενωρίτερο χρονικό σημείο, κατά το οποίο πρέπει να συνταχθεί η έκθεση. Σαφώς, η έκθεση δεν πρέπει να συνταχθεί τόσο νωρίς ώστε να μη δοθεί μια εύλογη ευκαιρία για να εκτιμηθεί ο δόκιμος υπάλληλος, εκτός αν η απόδοσή του είναι καταφανώς ανεπαρκής, οπότε εφαρμόζεται το άρθρο 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο. Κατά την άποψή μου, δεν υπάρχει κανένας αυστηρός κανόνας που να ορίζει ότι η έκθεση πρέπει να καταρτίζεται ένα μήνα προ της λήξεως της περιόδου δοκιμασίας.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται και ισχυρίστηκε και σήμερα, ότι η έκθεση έπρεπε να είχε συνταχθεί αργότερα λόγω της αναρρωτικής άδειας και της κανονικής άδειας που έλαβε. Όπως ανέφερα ήδη, η αναρρωτική της άδεια δεν ήταν τέτοιας διάρκειας που να της παρέχει το δικαίωμα παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας κατά το άρθρο 34, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, και, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην υπόθεση 92/75, *van de Roy* κατά *Επιτροπής* (1976) ECR 343, η περίοδος δοκιμαστικής υπηρεσίας δεν παρατείνεται για να αντισταθμίσει το διάστημα της κανονικής άδειας. Κατά συνέπεια, νομίζω ότι είναι αβάσιμο το επιχείρημα κατά το οποίο η σύνταξη της εκθέσεως έπρεπε να καθυστερήσει επειδή είχει λάβει κανονική άδεια ενός περίπου μηνός.

Το επόμενο επιχείρημα που προβλήθηκε από την προσφεύγουσα είναι ότι ο Van Mulders, ως προϊστάμενος τμήματος, δεν ήταν αρμόδιος να συντάξει την έκθεση. Όπως έκρινε το Δικαστήριο στην υπόθεση 99/77 *D'Auria* κατά *Επιτροπής* (1978) ECR 1267, ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης δεν αναφέρει ποιος είναι αρμόδιος να συντάξει και να υπογράψει την έκθεση κρίσεως για την περίοδο δοκιμαστικής υπηρεσίας και, κατά συνέπεια, αυτό το ζήτημα ρυθμίζεται από τον εσωτερικό κανονισμό

του κάθε οργάνου. Από τον εσωτερικό κανονισμό του Κοινοβουλίου προκύπτει ότι η αρμοδιότητα αυτή ανήκει στους διευθυντές και, από πλευράς της προσφεύγουσας, επισημαίνεται ότι ο Van Mulders ήταν προϊστάμενος τμήματος.

Το Δικαστήριο, όμως, πληροφορήθηκε ότι κατά την περίοδο αναφοράς η μεταφραστική υπηρεσία δεν είχει διευθυντή. Επιπλέον, αν και η έκθεση συντάχτηκε από τον Van Mulders, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι υπογράφηκε από τον Palmer, γενικό διευθυντή. Κατά την άποψή μου, και αν ακόμα υπήρξε κάποια πλημμέλεια, υπ' αυτές τις συνθήκες αυτή έχει θεραπευτεί. Στην απάντηση, η αντίρρηση που προβάλλεται περιορίζεται πράγματι στον ισχυρισμό ότι ο Van Mulders παρέλειψε απλώς να δηλώσει ότι ενεργούσε αντί του διευθυντή. Αυτό, υποστηρίζεται, είναι αρκετό για να δικαιολογήσει την ακύρωση της εκθέσεως κρίσεως. Ενόψει όμως της υπογραφής του Palmer, νομίζω ότι η παρατήρηση αυτή δεν είναι ικανή να αλλάξει τα πράγματα.

Ο επόμενος ισχυρισμός που προβάλλεται αφορά το περιεχόμενο της εκθέσεως κρίσεως και του υπηρεσιακού σημειώματος της 28ης Οκτωβρίου. Οι κύριες αντιρρήσεις της προσφεύγουσας είναι, πρώτον, ότι τα σχόλια αυτά είναι υποκειμενικά και, δεύτερον, ότι η αιτιολόγηση είναι ανεπαρκής. Η διάκριση μεταξύ «υποκειμενικών» και «αντικειμενικών» σχολίων δεν είναι πάντα εύκολο να γίνει. Σαφώς, όπως υποστηρίζεται, μια έκθεση κρίσεως δεν πρέπει να είναι καθαρά υποκειμενική, με την έννοια του να βασίζεται σε προκατάληψη ή απλώς συναισθηματική αντίδραση ή εχθρότητα. Στο μέτρο, όμως, που βασίζεται σε εξακριβωμένα γεγονότα, κατ' ανάγκη ενυπάρχει και αξιολογική κρίση σε πολλά από τα θέματα της βαθμολογήσεως και, κατά την άποψή μου, δεν αποτελεί λόγο ακυρώσεως το ότι μια έκθεση είναι υποκειμενική με αυτήν την τελευταία έννοια. Ούτε και, κανονικά, είναι το Δικαστήριο αρμόδιο να υποκαταστήσει τη δική του αξιολογική κρίση στη θέση εκείνης του υπαλλήλου που συντάσσει την έκθεση. Εν πάση περιπτώσει, νομίζω ότι πολλά από τα σχόλια είναι τουλάχιστον εξίσου αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά ως προς τη φύση τους. Συνεπώς, θα απέρριπτα και αυτόν τον ισχυρισμό.

Όσο για τη μομφή περί ανεπαρκούς αιτιολογήσεως, προβάλλονται δύο ισχυρισμοί. Πρώτον, υποστηρίζεται ότι οι λόγοι δεν είναι αρκετά λεπτομερείς ή ακριβείς, και, έπειτα, προσβάλλεται ο κάθε ένας ξεχωριστά επί της ουσίας. Κατά την άποψή μου, ο ισχυρισμός ότι τα σχόλια είναι διατυπωμένα κατά πολύ γενικό τρόπο έχει κάποια βάση. «Έλλειψη αντιλήψεως και γενικής παιδείας», «αδιάφορη και επιπόλαια συμπεριφορά», «έλλειψη τάξεως» είναι γενικές φράσεις που από μόνες τους δεν δίνουν μια σαφή ιδέα για το περιεχόμενο ακριβώς των μομφών που προσάπτονται. Θα ήταν πολύ καλύτερο, κατά την άποψή μου, αν είχαν περιγραφεί με απλά λόγια οι δυσκολίες που εμφανίστηκαν, αν μη τι άλλο λόγω των σοβαρών επιπτώσεων στη σταδιοδρομία της δοκίμου υπαλλήλου. Από την άλλη μεριά, αν δούμε την έκθεση κρίσεως στο σύνολό της, φαίνεται να εξηγείται επαρκώς ότι η de Bruyn δεν είχει καταβάλει την αναγκαία προσπάθεια για να κατανοήσει την εργασία που έκανε, ότι η εργασία της δεν ήταν οργανωμένη και ότι είχε προκαλέσει οργανωτικά προβλήματα στην υπηρεσία, όπως για παράδειγμα όταν πήγε στην Αθήνα χωρίς να ειδοποιήσει δεόντως ή χωρίς να ζητήσει να ενημερωθεί όπως έπρεπε. Συνεπώς, παρά την κάπως δικαιολογημένη κριτική περί γενικότητας της εκθέσεως κρίσεως δεν θεωρώ ότι η προσφεύγουσα απέδειξε ότι η αιτιολόγηση είναι τόσο ανεπαρκής, ώστε το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση.

Ως προς τον ισχυρισμό ότι τα επί μέρους θέματα είναι αδικαιολόγητα κατά την ουσία, δεν νομίζω, υπό το φως των όσων είπα, ότι, έστω και αν ήταν δυνατό, θα ήταν σωστό, με βάση τα γνωστά στοιχεία, το Δικαστήριο να προβεί στην εξέταση επί

της ουσίας των διαφόρων αιτιάσεων. Υπάρχει όμως ένα ζήτημα που τίθεται με τη μορφή γενικού επιχειρήματος, στο οποίο θα έπρεπε ίσως να αναφερθώ. Σύμφωνα με αυτό το επιχείρημα, το πτυχίο της προσφεύγουσας και η επιτυχία της στον εισαγωγικό διαγωνισμό για το Κοινοβούλιο αποδεικνύουν ότι το πρώτο σημείο (έλλειψη αντιλήψεως και γενικής παιδείας που οδηγεί σε ανεπαρκή κατανόηση των κειμένων) δεν είναι δυνατό να είναι βάσιμο και, εν πάση περιπτώσει, η έκφραση μιας τέτοιας γνώμης ανατρέπει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής και, κατά συνέπεια, η έκθεση κρίσεως στο σύνολό της πρέπει να μη ληφθεί υπόψη. Αν αυτό το επιχείρημα ήταν σωστό, θα υπέσκαπτε στην ουσία, όπως επισημαίνει το Κοινοβούλιο, το λόγο υπάρξεως των περιόδων δοκιμαστικής υπηρεσίας που είναι να παράσχει στη διοίκηση ένα δίκτυο ασφαλείας, όταν ένας υποψήφιος που κρίνεται καλός στην εξέταση υστερεί στην εργασία του στη πράξη.

Η προσφεύγουσα περαιτέρω ισχυρίζεται ότι το πρώτο μέρος της εκθέσεως κρίσεως σφάλλει όταν αναφέρει ότι είχε κάνει σπουδές επί δύο έτη, ενώ στην πραγματικότητα είχε κάνει σπουδές επί τέσσερα έτη. Αυτό είναι αληθές, όπως δέχεται το Κοινοβούλιο. Υποστηρίζεται ότι, αν ο Palmer γνώριζε ότι οι σπουδές της ήταν τετραετούς διαρκείας και όχι διετούς, δεν θα του ήταν δυνατό να δεχτεί ότι η προσφεύγουσα υστερούσε σε αντίληψη και γενική παιδεία. Από πλευράς μου, δεν νομίζω ότι αυτό το σφάλμα είχε καμιά επίδραση στα άτομα που είχαν σχέση με τη σύνταξη της εκθέσεως κρίσεως ή με την απόφαση περί απολύσεώς της. Κατά την άποψή μου αυτό ήταν ένα επουσιώδες σφάλμα και δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο ακυρώσεως.

Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα επισημαίνει μια ασυνέπεια στην έκθεση κρίσεως. Αφενός στην έκθεση αναφέρεται ότι η ταχύτητα εκτελέσεως της προσφεύγουσας ήταν αρκετά καλή, αφετέρου, το υπηρεσιακό σημείωμα της 28ης Οκτωβρίου 1981, που συνοδεύει το σχέδιο εκθέσεως κρίσεως αναφέρει ότι ο ρυθμός της εργασίας της ήταν βραδύς. Αυτές οι δηλώσεις, όπως γίνεται δεκτό, είναι προδήλως ασυνεπείς. Είναι εξίσου σαφές, όμως, ότι η απόφαση περί απολύσεως της de Bruyn βασίζεται σε μια σειρά από άλλους παράγοντες ανεξάρτητους προς αυτόν, έτσι ώστε, κατά την άποψή μου, η ασυνέπεια αυτή δεν αποτελεί επαρκή λόγο για να ακυρωθεί η έκθεση κρίσεως και η απόλυση.

Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι δεν ζητήθηκε η γνώμη της Kroon, αναθεωρήτριας, για την έκθεση κρίσεως. Όπως προκύπτει, είχει αναθεωρήσει μερικές μεταφράσεις της de Bruyn, στην αρχή της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας της και, κατά την de Bruyn, ήταν η μόνη αναθεωρήτρια με γνώση της ελληνικής. Επιπλέον, ήταν μια από τους υπογράφοντες το υπηρεσιακό σημείωμα της 2ας Ιουνίου 1981. Παρ' όλα αυτά, η γνώμη της Kroon ως εμπειρογνώμονα αναφερόταν κυρίως στη γνώση της ελληνικής και η έκθεση κρίσεως για τη δοκιμαστική υπηρεσία αναφέρει ότι η γνώση της ελληνικής της προσφεύγουσας ήταν πολύ καλή. Κατά συνέπεια, δύσκολα μπορεί να υποτεθεί ότι η έκθεση κρίσεως θα ήταν ευνοϊκότερη για την προσφεύγουσα αν είχει ζητηθεί η γνώμη της Kroon. Και ακόμη, το Δικαστήριο πληροφορήθηκε ότι η Kroon έλειπε σε αναρρωτική άδεια επί μακρά χρονικά διαστήματα κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας της προσφεύγουσας, ούτως ώστε να μη βρίσκεται σε ιδιαίτερα κατάλληλη θέση για να την κρίνει. Συνεπώς, κατά την άποψή μου, και αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί.

Τονίσθηκε επίσης στις γραπτές προτάσεις ότι το Κοινοβούλιο παρέβη την υποχρέωσή του να παράσχει τη δέουσα αρωγή προς την προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της περιόδου της δοκιμαστικής της υπηρεσίας. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν στηρίζεται σε καμιά συγκεκριμένη διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως,

ούτε και είναι δυνατό να στηριχτεί στο άρθρο 24, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι το καθήκον αρωγής του άρθρου αυτού αφορά την υπεράσπιση των υπαλλήλων εκ μέρους του οργάνου κατά πράξεων τρίτων και όχι κατά πράξεων του ιδίου του οργάνου, ο έλεγχος των οποίων διέπεται από άλλες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (υπόθεση 178/80, *Bellardi-Ricci* κατά *Επιτροπής*, Συλλογή 1981, σ. 3187, σκέψη 23).

Είναι άδικο ένα όργανο να απολύσει ένα δόκιμο υπάλληλο λόγω ανεπαρκούς γνώσεως του τρόπου λειτουργίας του οργάνου, όταν η γνώση αυτή μπορεί να αποκτηθεί κατά την εργασία και με τη συνδρομή και καθοδήγηση από συναδέλφους και προϊσταμένους και όταν οι τελευταίοι παρέλειψαν να προσφέρουν την αναγκαία καθοδήγηση ή βοήθεια. Στην υπό κρίση υπόθεση το ζήτημα του κατά πόσο δόθηκε βοήθεια στην προσφεύγουσα αντιλέγεται μεταξύ των διαδίκων, φαίνεται όμως σαφές ότι της δόθηκαν κάποιες συμβουλές και ότι της αποστέλλονταν τα αναθεωρημένα κείμενα των μεταφράσεών της, πράγμα που έπρεπε να της είχε δώσει τη δυνατότητα να αντιληφθεί τι δεν πήγαινε καλά και να βελτιώσει τις γνώσεις της. Δεν θεωρώ ότι η προσφεύγουσα έχει προσκομίσει επαρκείς αποδείξεις για να στηρίξει τον ισχυρισμό της εν προκειμένω.

Υπάρχει ένας άλλος ισχυρισμός, ότι το Κοινοβούλιο παρεβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Νομίζω όμως, ότι με τα υπηρεσιακά σημειώματα της 2ας Ιουνίου και της 7ης Σεπτεμβρίου 1981 δόθηκε επαρκής προειδοποίηση στην προσφεύγουσα ότι η απόδοσή της και η συμπεριφορά της ήταν ανεπαρκείς και ότι της ζητούνταν να παρουσιάσει αισθητή βελτίωση. Συνεπώς, θα απέρριπτα και αυτό το επιχείρημα.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε κατάχρηση εξουσίας. Υποστηρίζεται ότι απολύθηκε στην πραγματικότητα, όχι λόγω της αποδόσεώς της και της συμπεριφοράς της, αλλά επειδή αποφασίστηκε να κενωθεί η θέση της για κάποιον Vermeulen, ανεξάρτητο μεταφραστή που είχε ιδιαίτερα καλή γνώση της ελληνικής, και ότι, ως εκ τούτου, η de Bruyn έπρεπε να φύγει. Φαίνεται να προκύπτει σαφώς, όμως, από τα πραγματικά περιστατικά ότι ο Vermeulen άρχισε να εργάζεται ως υπάλληλος στην ολλανδική μεταφραστική υπηρεσία πριν το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας της προσφεύγουσας, όταν άλλες τρεις θέσεις ήσαν ακόμα κενές και διαθέσιμες. Επιπλέον, διορίστηκε κατόπιν διαφορετικού διαγωνισμού που όριζε διαφορετικούς όρους συμμετοχής. Αν βέβαια είχε αποδειχθεί ότι αυτός ήταν ο λόγος για την παύση της de Bruyn, θα άρμοζε διαφορετική θεώρηση. Δεν έχω πειστεί, βάσει των στοιχείων που δόθηκαν, ότι οι εκτεταμένες κατηγορίες που διατυπώθηκαν υπ' αυτόν τον ισχυρισμό είναι βάσιμες.

Σύμφωνα με τα ανωτέρω, αν και τυπικές πλημμέλειες ή σαφή σφάλματα περί τα πραγματικά περιστατικά, ή εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου, ή υπέρβαση εξουσίας μπορεί να δικαιολογήσουν την ακύρωση από το Δικαστήριο μιας αποφάσεως παρόμοιας με την υπό κρίση, προτείνω την απόρριψη της προσφυγής ακυρώσεως.

Το ίδιο πρέπει να ισχύσει ως προς το αίτημα της προσφεύγουσας περί καταβολής καθυστερουμένων αποδοχών και αποζημιώσεως.

Σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.